

РЕШЕНИЕ

№ 35019

гр. София, 24.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 83 състав, в
публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **2837** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. В. С. от [населено място], против Заповед №ЗД/Д-С-СК-018 от 14.01.2025 г. на Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., [населено място], с която на основание чл. 20 ал.4 т.1 ППЗЗДет. майката С. В. С. е насочена за осигуряване присъствие на детето в определените дати за режим на контакти, чрез социална услуга предлагана от доставчик на социални услуги „ИСДП“ - [населено място], за срок от шест месеца.

В жалбата са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакувания административен акт. Посочва се, че С. В. С. е майка на малолетната Цветея А. Т.. Твърди се, че А. Т. не е баща на детето, поради което не следва да му бъде предоставяно. Релевират се доводи, че ответникът не е предприел задължителните действия по реда на Закона за закрила на детето и правилникът към същия, а именно липсва План за действие, съгласуван с двамата родители и не е извършена предварителна оценка на потребностите на детето и родителите. Твърди, че при насочване за ползване на социална услуга в общността, ДСП следва да представи списък на доставчиците и родителят да е в състояние да избере доставчикът, което не е извършено от ответника. Моли да се отмени обжалваната заповед.

Ответникът – директор на дирекция „Социално подпомагане“, район „С.“, [населено място] в с.з чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

СГП не прави искане за конституиране като страна и не изпраща представител.

Съдът като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства,

намира за установено следното от фактическа страна:

Детето Цветея А. Т. е [дата на раждане] с родители жалбоподателката и баща А. Б. Т.. С определение от 24.03.2023 г. по гр.д. № 1447/2022 г. по описа на БРС, съдът е предоставил упражняването на родителските права по отношение на детето Цветея на майката и е определил режим на лични отношения на бащата А. Б. Т.. С определение № 206 от 22.03.2024 г. по гр.д. № 85/2024 г. по описа на СОС, съдът е изменил режима на лични отношения на бащата, определен от БРС.

На 14.01.2025 г. социален работник Т., е изготвил социален доклад с № СЛ/Д-С-СК/1359-006, в който подробно е описан случая на детето Цветея, конфликта в отношенията между родителите, съдебните дела относно упражняване на родителските права и режим на контакти и издръжка, както и че бащата не вижда дъщеря си, защото майката системно не спазва режима на контакти, определен с решение на съда, за което има и заведено изпълнително дело при съдебен изпълнител. На база на извършеното социално проучване е направен извод, че съществува риск от отчуждаване на детето от бащата. Докладът завършва със становище, че следва да се издаде заповед, на основание чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДет., с която майката да бъде насочена за осигуряване на присъствие на детето в определените дати за режим на контакти от доставчик на социални услуги „ИСДП“ [населено място] за срок от шест месеца.

Въз основа на социалния доклад е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № ЗД/Д-С-СК-018/14.01.2025 г., на Директор на ДСП – С., с която на основание чл.20 ал.4 т.1 ППЗЗДет. майката С. В. С. е насочена да ползва социална услуга, предлагана от доставчик на социални услуги „ИСДП“ [населено място] за срок от шест месеца като осигурява присъствие на детето в определените дати за режим на контакти.

В представения по делото социален доклад от 14.01.2025 г. е застъпено становище, че в интерес на детето Цветея е то да се вижда с баща си в контролирана среда, с оглед изграждане и запазване на връзката родител-дете. Установена е необходимост от осъзнаване на проблема от страна на майката относно правата и интересите на детето и полагане на адекватни грижи за психическото и емоционалното му здраве.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в преклузивния срок, срещу административен акт, подлежащ на съдебно оспорване и при наличие на правен интерес от оспорване.

Разгледана по съществото е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по арг. от чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДет.– директор на дирекция "Социално подпомагане" С., [населено място].

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на оспорващата страна и да са препятствали възможността ѝ адекватно да я организира. Административният акт е издаден при спазване на установената писмена форма и изискуеми реквизити /чл.59, ал.2 от АПК/. Същият отговаря и на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му чл.20 ал.4 т.1 ППЗЗДет., а фактическите такива се съдържат в изложените мотиви към констативната част на акта и в представения към административната преписка социален доклад от 14.01.2025 г. Заповедта е мотивирана с констатациите в социалния доклад, на който изрично се позовава. Наличието на мотиви, извън проверявания акт е изцяло допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд. Изложеното в социалния доклад представлява юридическия факт (resp. фактическият състав), от който органът черпи

упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта органи. Изложеното в социалния доклад от 14.01.2025 г. представлява фактическото основание, съответстващи на посоченото в заповедта правно основание, което е мотивирало административният орган да вземе решението си. Жалбоподателката е реализирала правото си на обжалване на заповедта, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, като същата не е лишена от възможност да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Според чл. 20 ал.4, т.1 от ППЗЗДет. в случаите, при които не може да се постигне контакт или няма заявено желание от страна на родителите, попечителите, настойниците или лицата, които полагат грижи за детето, ползването на социални услуги се извършва въз основа на заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или съдебно решение. В случая сме пред хипотезата на насочване за посещаване социална услуга въз основа на заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане". Според съдържанието на разпоредбата на чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДет., за да се приеме, че е осъществен фактическия състав на правната норма следва да е доказано алтернативно една от двете посочени отрицателни предпоставки - липса на контакт с родителя или липса на заявено желание от изброените лица - родителите, попечителите, настойниците или лицата, които полагат грижи за детето.

В разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Закона за закрила на детето са посочени мерките за закрила в семейна среда, сред които е и насочване към подходящи социални услуги и социална работа за улесняване връзките между децата и родителите и справяне с конфликти и кризи в отношенията - по т. 2 и т. 6, които в случая административният орган е приел, че следва да приложи. Необходимостта от предприемане на действия по чл. 23 от ЗЗДет. е основана върху несъдействие от страна на майката и с оглед необходимостта от съзнаване на проблема, спазване правата и интересите на детето.

Неоснователни са твърденията в жалбата, че социалната услуга към която жалбоподателката е насочена с оспорената заповед е в условията на липса на План за действие. Последният е наличен по настоящето дело, макар и неподписан от майката. Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДет. дава възможност в случаите, при които не може да се постигне контакт или няма заявено желание от страна на родителите, попечителите, настойниците или лицата, които полагат грижи за детето, ползването на социални услуги да се извършва въз основа на заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или съдебно решение. За тази цел от страна на социалния работник по случая е необходимо да бъде изготвен социален доклад, като такъв е изготвен до директора на ДСП С. от 14.01.2025 г. Съдът намира, че по този начин е изпълнена процедурата за издаване на процесната заповед. Останалите дейности, посочени в чл. 4 - чл. 18 от ППЗЗДет., в т.ч. План за действие, касаят цялостната процедура по разглеждане на постъпили сигнали и работа по разкрити случаи, както и реда за издаване на задължителни предписания. Тези дейности, се явяват част от отделно производство и липсата им не може да обоснове извод за допуснати процесуални нарушения при издаване на оспорената заповед. Наличието или не на План за действие, респ. неговото изпълнение ще се преценява в случай, че е налице издадено предписание по чл.18 ППЗЗДет., в която хипотеза не се намираме в настоящият казус.

В конкретният случай ползването на социална услуга е наредено като вид мярка за закрила по

смисъла на чл. 23, т.2 и т.6 ЗЗДет. За да пристъпи към подобна мярка, административният орган се е позовал на поведението на майката, която системно и умишлено нарушава правото на лични отношения между детето и бащата, във връзка с което е установен риск за детето и е отворена работа по случай „Съдействие и подпомагане в семейна среда“.

Относно доводите в жалбата, че при насочване за ползване на социална услуга в общността ДСП следва да предостави списък на доставчиците и родителят да е в състояние да избере доставчикът, при който е съгласен да я ползва, а това не е извършено от страна на ДСП, следва да се отбележи, че с цел закрила интересите на детето е предвидена възможност ДЗП да предостави такава социална услуга и без желанието и съгласието на родителя като мярка за закрила на дете. Според чл. 88 ал.2 от З. родителите и лицата, които полагат грижа за деца, са длъжни да ползват определените от съда и дирекция "Социално подпомагане" социални услуги в изпълнение на мерки за закрила на детето. Задължителни услуги могат да се предоставят само като мярка за закрила на детето при спазването на процедурата на ЗЗДет. и при задължителен съдебен контрол.

От доказателствата по административната преписка е видно, че за детето Цветея е налице пълна липса на контакт с бащата, като е констатиран риск от родителско отчуждение. Предвид данните и доказателствата по делото е налице опасност връзката на детето с баща му да бъде необратимо прекъсната. Основно право на детето е да може да общува и с двамата си родители, а всяко дете, попаднало в тази ситуация, се нуждае от специална и засилена закрила. Налице е хипотезата на чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДет, при която Директорът на Дирекция "Социално подпомагане" може да издаде заповед за ползване на социални услуги, още повече, че съгласно чл. 24, ал. 1 ЗЗДет., мерките по чл. 23 могат да се предприемат по преценка на Дирекция "Социално подпомагане".

Съдът счита, че така приетото от административния орган се установява безспорно от събраните по делото доказателства. Видно е, че между родителите съществува неразбирателство и напрежение. Детето е лишено по инициатива на майката от присъствието на бащата. Именно предвид поведението на майката, което е предпоставка за евентуални проблеми в поведението на детето в бъдеще, както и с цел предотвратяване на отчуждаването на детето от бащата, социалният работник е предложил по отношение на майката да се предприеме мярка за закрила, вкл. чрез насочване за ползване на социална услуга.

Предвид гореизложеното съдът счита, че нареждайки ползването на посочената социална услуга от страна на жалбоподателя, съобразявайки същата с най-добрия интерес на детето, административният орган е издал акта си в съответствие с материалния закон. Изложените обстоятелства сочат, че при издаване на оспорваната заповед са преценени всички критерии по ЗЗДет. и ППЗЗДет., а определената социална услуга е съобразена с потребностите на детето, което има право да контактува и с двамата си родители.

За да приложи тази процесната социална услуга, административният орган се е позовал на системното и умишлено нарушаване от страна на майката на правото на лични отношения между детето и бащата. Позовал се е на разпоредбата на чл.3, ал.1 и чл.9, ал.3 от Конвенцията за правата на детето към ООН, че висшият интерес на детето е първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до детето, като един от интересите е правото на дете отделено от единия родител да поддържа лични отношения и пряк контакт с двамата си родители редовно. С оглед на горното, настоящият съдебен състав счита, че оспорваната в настоящото производство заповед е правилна и законосъобразна, а жалбата на С. като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Ответникът не е заявил претенция за присъждане на разноски, поради което такива не му се

следват.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 83-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на С. В. С. против Заповед №3Д/Д-С-СК-018 от 14.01.2025 г. на Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., [населено място].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: